

19.4.2016

FIVA 4/01.01.00/2016

Julkinen

MV Pankki- ja vakuutuspalvelut ja -tuotteet, Pasi Orava

Valtiovarainministeriö
valtiovarainministerio@vm.fi
risto.koponen@vm.fi
anu.pietarinen@vm.fi

Lausuntopyyntöne 16.3.2016 VM026:00/2016

Lausunto maksutilidirektiivin täytäntöönpanosta

Valtiovarainministeriö on pyytänyt Finanssivalvonnalta lausuntoa luonnoksesta hallituksen esitykseksi, joka sisältää ehdotukset luottolaitostoiminnasta annetun lain, Finanssivalvonnasta annetun lain, maksulaitoslain sekä maksupalvelulain muuttamisesta. Tarkoituksena on panna täytäntöön ns. maksutilidirektiivi (PAD, 2014/92/EU).

Finanssivalvonta toteaa aluksi, että esitysluonnoksen perusteellinen läpikäynti, analysointi ja yksityiskohtaisten säännösmuutosehdotusten tekeminen olisi vaatinut pidemmän lausuntoajan kuin mitä lausuntopyynnössä annettiin. Tästä johtuen Finanssivalvonta keskittyy tässä lausunnossaan valvontaviranomaisen toiminnan ja finanssimarkkinoiden toimivuuden kannalta keskeisiin asioihin ja lakitekniisiin huomioihin. Finanssivalvonta toimittaa lausunnon lisäksi ministeriölle erikseen esitysluonnokseen lakitekniisiä kommentteja ja kysymyksiä, joilla täydennetään tässä lausunnossa esiin tuotuja seikkoja.

Lausuntonaan Finanssivalvonta esittää kunnioittaen seuraavaa.

Esitysluonnos sisältää useita muutoksia nykyiseen lainsäädäntöön ja käytäntöihin. Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan ehdotettujen muutosten vaikutuksia olisi syytä arvioida tarkemmin palveluntarjoajien riskienhallinnan kannalta sekä kustannus-hyöty-näkökulmasta.

Esitysluonnoksen yksityiskohtaiset perustelut ovat Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan monelta osin niukat eivätkä tarjoa riittävästi taustaa kokonaan uuden lainsäädännön noudattamiselle ja noudattamisen valvonnalle.

Finanssivalvonta kiinnittää huomiota myös siihen, että luottolaitoksiamme valvovat Finanssivalvonnan lisäksi suoraan ja välillisesti EKP ja ryhmän kautta Ruotsin ja Tanskan luottolaitosvalvonnasta vastaavat viranomaiset. Kansainvälisessä valvonnassa yhteisenä tekijänä ovat direktiivit, ja niistä poikkeavat kansalliset sovellukset yleensä vaikeuttavat valvontaa ja voivat myös tuoda eri kansallisten säännösten ja linjausten kautta luottolaitoksille eri vaatimuksia samalla markkinalla. Tämän vuoksi esityksessä tulisi erityisen tarkasti arvioida, millaisia toimenpiteitä direktiivin implementoi-

miseksi muissa, erityisesti lähialueen, jäsenvaltioissa on toteutettu. Samoin

tulisi harkita, olisiko tarkoituksenmukaista säätää luottolaitoksille tehtäviä vain maksutilidirektiivin edellyttämässä laajuudessa.

Direktiivi edellyttää, että luottolaitosten on tarjottava perusmaksutiliin liittyviä palveluja yhtä laajasti kuin ne jo tarjoavat niitä kuluttajille, joilla on jokin muu maksutili kuin perusmaksutili. Direktiivi ei siis sinänsä määrittele esimerkiksi perusmaksutilin käteispalveluille asetettavaa vähimmäistasoa. Pankkien henkilöasiakaskonttoriverkoston supistuminen ja konttoreiden käteispalvelujen rajoittaminen ovat kuitenkin paikallisesti heikentäneet pankkipalvelujen saatavuutta, minkä vuoksi Finanssivalvonta pitää tärkeänä, että esityksen tavoitteissa kuvattaisiin käteispalvelujen tarjoamiseen liittyvät lähtökohdat. Finanssivalvonta toteaa, että käteispalvelujen riittävä tarjonta on keskeinen osa hyvän pankkijärjestelmän toimintaa.

Monet säännösten edellyttämät muutokset menettelytavoissa vaativat huomattavia muutoksia myös esimerkiksi palveluntarjoajien tietojärjestelmiin. Luonnoksessa esitetty lakien voimaantulo 1.10.2016 aiheuttaa merkittäviä haasteita, minkä vuoksi voimaantulon osalta tulisi harkita soveltuvien osin siirtymäsäännöksiä.

Turvapaikanhakijoiden oikeus perusmaksutiliin

Direktiivin 16 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että unionissa laillisesti asuvilla kuluttajilla, myös kuluttajilla, joilla ei ole pysyvää osoitetta, turvapaikanhakijoilla sekä kuluttajilla, joille ei ole myönnetty oleskelulupaa mutta joiden poistaminen maasta on oikeudellisten tai tosiasiallisten syiden vuoksi mahdotonta, on oikeus avata jäsenvaltion alueella sijaitsevan luottolaitoksen ylläpitämä perusmaksutili ja oikeus käyttää tällaista tiliä. Tätä oikeutta on sovellettava kuluttajan asuinpaikasta riippumatta. Direktiivin 16 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että luottolaitokset hylkäävät perusmaksutilihakemuksen, jos tällaisen tilin avaaminen merkitsisi direktiivissä 2005/60/EY säädettyjen rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämistä koskevien säännösten rikkomista.

Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan esitysluonnoksesta saa käsityksen, että sellaisille Suomeen saapuville turvapaikanhakijoille, joilla ei ole kotivaltiossa myönnettyjä henkilöasiakirjoja mukanaan, ei tarvitsisi avata perusmaksutiliä Suomessa. Koska direktiivissä on nimenomaisesti tuotu esille turvapaikanhakijoiden oikeus perusmaksutiliin ja siihen liittyviin palveluihin, asiaa pitäisi käsitellä selkeästi myös lakiesityksessä. Tältä osin jää epäselväksi, onko direktiivi implementoitu riittävällä tavalla.

Suomessa turvapaikanhakijoiden pankkiasioinnin järjestämisessä on esiintynyt viime vuosina lukuisia haasteita muiden muassa turvapaikanhakijoiden henkilöllisyyden todentamisessa. Pankin velvollisuudesta todentaa asiakkaan henkilöllisyys säädetään luottolaitoslaissa sekä rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämisestä ja selvittämisestä säädettyssä laissa (rahanpesulaki). Rahanpesulaissa säädetään, että asiakkaan henkilöllisyys on todennettava luotettavasta ja riippumattomasta lähteestä peräisin olevilla asiakirjoilla tai tiedoilla.

Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan perusmaksutiliä koskevassa sääntelyssä olisi syytä

käsitellä niitä erityisiä seikkoja, jotka ovat tyypillisiä juuri turvapaikanhakijoiden pankkiasioinnin aloittamisessa eli muun muassa henkilöllisyyden todentamista. Pelkkä perusteluissa esitetty viittaus rahanpesusääntelyyn asiakkuuden kieltäytymisperusteena ei Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan ole riittävää tässä tilanteessa. Erityisen tärkeää asian käsittely esityksessä on senkin vuoksi, että suomalaisten pankkien menettelytavoissa turvapaikanhakijoiden tilinavaamisen yhteydessä on esiintynyt eroavaisuuksia. Euroopan pankkiviranomainen (European Banking Authority, EBA) on antanut valvojille ohjeistusta (opinion) turvapaikanhakijoiden tuntemisesta pankkipalvelujen antamisen yhteydessä¹. Siinä EBA linjaa kolmannen ja neljännen rahanpesudirektiivin asettamia vaatimuksia suhteessa maksutilidirektiiviin, ja esimerkiksi turvapaikanhakijoiden henkilöllisyyden todentamisesta esitetään mahdollisuutta hyväksyä muitakin asiakirjoja kuin kotivaltion henkilöasiakirjoja. Esityksessä tulisi käsitellä turvapaikanhakijoiden oikeutta perusmaksutiliin menettelytapojen yhtenäistämiseksi suomalaisten pankkien välillä ja eurooppalaisten käytäntöjen kanssa.

Perusmaksutilihakemuksen hylkäämisperusteet

Luottolaitoslakiin (1. lakiehdotus, 6 §) ehdotetaan muutosta, jonka mukaan talletuspankki saa kieltäytyä perusmaksutilin avaamisesta ja perusmaksutiliin liittyvien maksupalveluiden tarjoamisesta vain rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämisestä ja selvittämisestä annetussa laissa johtuvasta syystä.

Kansallisen liikkumavaran osalta esitysluonnoksessa ei ehdoteta käytettäväksi direktiivin 16 artiklan 2 kohdan 2 alakohdassa, 5 kohdassa tai 6 kohdassa mainittuja mahdollisuuksia. Perusteluina mainitaan 2 kohdan 2 alakohdan osalta, että Suomessa kaikilla kuluttajilla on oikeus peruspankkipalveluihin jo nykyisen lainsäädännön puitteissa. Kohdan 5 osalta todetaan, että Suomessa on yleistä, että kuluttajilla on useita pankkisuhteita ja maksutilejä eri luottolaitoksissa ja maksupalveluja tarjoavissa maksulaitoksissa, mistä syystä artiklan täytäntöönpanolla voitaisiin huonontaa kuluttajien tilannetta verrattuna nykytilaan. Kohdan 6 osalta todetaan, että yksistään jo rahanpesuun ja terrorismin rahoitukseen liittyviä epäilyjä pidetään riittävänä syynä perusmaksutilihakemuksen hylkäämiseen.

Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan mahdollisuus evätä perusmaksutilihakemus pelkästään rahanpesusäännöksistä johtuvasta syystä saattaa muodostua käytännössä liian rajoitetuksi. Rahanpesusäännöksissä ei säännellä kattavasti erilaisia väärinkäytöstilanteita, joiden perusteella tilin avaamisesta kieltäytyminen käytännössä olisi perusteltua. Finanssivalvonta katsookin, että esityksessä tulisi arvioida tarkemmin olisiko kansallisen liikkumavaran

¹ [EBA: Opinion of the European Banking Authority on the application of customer due diligence measures to customers who are asylum seekers from higher risk third countries and territories](#)

käyttö tältä osin tarpeellista. Kuluttajansuojan ja direktiivin tavoitteiden kannalta direktiivin mahdollistamia perusmaksutilin epäämistilanteita ei voitane pitää kuluttajan asemaa huonontavina, varsinkin kun direktiivin implementoinnin myötä kuluttajille taataan myös oikeus siirtää perusmaksutili toiseen talletuspankkiin. Finanssivalvonnan

havaintojen mukaan palveluntarjoajat eivät ole yleisesti kieltäytyneet avaamasta asiakkaille tilejä esimerkiksi siitä syystä, että heillä jo on tili toisessa pankissa.

Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan säännöksen yksityiskohtaisissa perusteluissa olisi joka tapauksessa yhdenmukaisen käytännön varmistamiseksi ehdottoman tärkeää kuvata tarkemmin, millaisilla rahanpesulaista johtuvilla syillä talletuspankki saisi kieltäytyä perusmaksutilin avaamisesta ja maksupalveluiden tarjoamisesta.

Vahvan sähköisen tunnistusvälineen tarjoamisvelvollisuus

Luottolaitoslakiin (1. lakiehdotus, 6 a §) ehdotetaan direktiivin 17 artiklan 2 kohtaan perustuen kansallista ratkaisua, joka velvoittaisi vahvaa sähköistä tunnistuspalvelua tarjoavan luottolaitoksen tarjoamaan tätä palvelua myös kaikille perusmaksutiliasiakkaille. Perusmaksutilin tarjontavelvollisuus laajenisi ehdotuksen myötä kattamaan verkkopalvelutunnusten käyttämisen vahvan sähköisen tunnistamisen välineenä pankkitoiminnan ulkopuolisissa palveluissa.

Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan on epäselvää, onko vahva sähköinen tunnistamispalvelu tulkittavissa direktiivin 17 artiklan 2 kohdan tarkoittamaksi perusmaksutiliin liittyväksi lisäpalveluksi, jota pidetään kansallisella tasolla yleisen käytännön mukaisesti kuluttajan kannalta olennaisena. Finanssivalvonnan käsityksen mukaan tiliin liittyvä lisäpalvelu viittaa palveluun, joka liittyy tilin käyttämiseen. Suomessa tällaisia palveluja voisivat olla esimerkiksi e-laskupalvelu ja suoramaksupalvelu.

Mikäli vahvan sähköisen tunnistamisvälineen tarjoamisvelvollisuudesta kuitenkin päätettäisiin säätää, tulisi perusteluissa arvioida yksityiskohtaisesti ehdotuksen suhde lakiin vahvasta sähköisestä tunnistamisesta sekä toiseen maksupalveludirektiiviin. Samoin tulisi ottaa huomioon meneillään oleva eIDAS-asetukseen perustuva luottamusverkoston rakentaminen ja sähköisen tunnistamisen korkean ja korotetun turvatason vaatimukset.

Rikemaksusääntely

Finanssivalvonnasta annettuun lakiin (2. lakiehdotus, FivaL) ehdotetaan muutosta, jonka mukaan direktiivin täytäntöönpanon johdosta rikemaksua koskevaa lain 38 §:ää täydennettäisiin useiden maksupalvelulain ja luottolaitoslain säännösten rikkomusten osalta.

Finanssivalvonta toteaa, että usean finanssisektoria koskevan lain asiakkaansuojaa koskevien säännösten rikkomuksia ei ole nykyään

säädetty rikemaksun alaisiksi, vaan mahdollinen sanktio on FivaL 39 §:ssä tarkoitettu julkinen varoitus.

Finanssivalvonta toteaa myös, että rikemaksu on hallinnollisena seuraamuksena tarkoitettu lähtökohtaisesti käytettäväksi lähinnä rikkomuksissa, joita voidaan arvioida ”summaarisessa” menettelyssä, kuten tilanteessa, jossa säännösten noudattamiselle on asetettu selkeä määräaika tai joissa

säännöksen rikkomus on muuten yleensä selvästi todettavissa. Ehdotetut säännökset eivät vastaa tätä lähtökohtaa.

Finanssivalvonta ei näe tarpeelliseksi täydentää FivaL:n 38 §:ää ehdotetuilla rikkomuksilla. Finanssivalvonnan käsityksen mukaan myöskään direktiivi ei edellytä, että sen rikkomukset säädetään taloudellisen seuraamuksen alaisiksi.

Mikäli rikemaksusta kuitenkin päätettäisiin säätää, tulee ehdotettuja säännöksiä vielä arvioida perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön valossa (mm. tarkkarajaisuus).

Määräystenantovaltuudet

Esitysluonnoksen säätämisjärjestysperusteluissa käsitellään Finanssivalvonnan määräystenantovaltuuksia. Kuten kohdassa asianmukaisesti todetaan, perustuslain 80 §:n 2 momentin mukaan myös muu kuin pykälän 1 momentissa tarkoitettu viranomainen, kuten Finanssivalvonta, voidaan lailla valtuuttaa antamaan oikeussääntöjä määräyistä asioista, jos siihen on sääntelyn kohteeseen liittyviä erityisiä syitä eikä sääntelyn asiallinen merkitys edellytä, että asiasta säädetään lailla tai asetuksella. Tällaisen valtuuden tulee olla soveltamisalaltaan täsmällisesti rajattu. Esitysluonnoksessa käsitellään tältä osin kuitenkin vain 4. lakiehdotukseen (maksupalvelulaki) ehdotettuja määräystenantovaltuuksia.

Finanssivalvonta toteaa, että 1. lakiehdotuksen (luottolaitoslaki) 15 luvun 9 §:ssä esitetään Finanssivalvonnalle määräystenantovaltuuksia muun muassa lain 15 lukuun ehdotetusta perusmaksutilistä, sen ominaisuuksista ja tarjottavista palveluista. Säännöksen perustelujen mukaan *”Kaikista perusmaksutiliin ja siihen liittyviin palveluihin, mukaan lukien sähköisen tunnistamisen palvelut, ei ole tarkoituksenmukaista säätää laissa, huomioiden myös palveluntarjonnassa tapahtuva tekninen kehitys. Perusmaksutiliraportoinnin tarkka sisältö ja ETA:lla asetettavat raportointiaikataulut tarkentuvat myöhemmin niin sanotun 2. tason EU-sääntelyn myötä, joten niistä ei ole tarkoituksenmukaisesti säätää laissa. Siten Finanssivalvonnan valtuus antaa tarvittaessa tarkempia määräyksiä näistä on perusteltu”*. Näitä määräystenantovaltuuksia ei ole käsitelty esityksen säätämisjärjestysperusteluissa.

Finanssivalvonta pitää ilmeisenä, että koska kyseiset seikat ovat lain soveltamisen kannalta olennaisia, ehdotettu määräystenantovaltuus ylittää perustuslaissa säädetyt rajoitukset. Finanssivalvonta katsookin,

että mainituista seikoista tulee säätää lain tai vähintään asetuksen tasoisilla säädöksillä.

Finanssivalvonta pitää myös 4. lakiehdotuksen (maksupalvelulaki) 86 d §:ään ehdotettua määräystenantovaltuutta lain 9 a §:ään ehdotetun vertailusivuston osalta varsin laajana. Vähintään määräystenantovaltuudesta tulisi rajata pois 9 a §:n 3 momentti, joka liittyy hinnoitteluun.

Vertailusivusto

Maksupalvelulakiin (4. lakiehdotus) ehdotetaan lisättäväksi uusi 9 a §, jossa esitetään Finanssivalvonnan velvollisuudeksi huolehtia siitä, että Suomessa on vähintään yksi ko. säännöksen mukainen vertailusivusto. Lisäksi Finanssivalvonta ylläpitäisi verkkosivuillaan luetteloa säännöksen mukaisista vertailusivustoista, joita direktiivin mukaan voi ylläpitää yksi tai useampi yksityinen toimija tai viranomainen. Säännösehdoituksen 9 a § 3 momentin mukaan vertailusivuston ylläpitäjä voisi veloittaa palveluntarjoajalta kohtuulliset kustannukset.

Finanssivalvonnan toiminnan keskeisenä tavoitteena on finanssimarkkinoiden vakauden edellyttämä luotto-, vakuutus- ja eläkelaitosten ja muiden valvottavien vakaa toiminta, vakuutettujen etujen turvaaminen ja yleisen luottamuksen säilyminen finanssimarkkinoiden toimintaan. Vertailusivuston ylläpitotehtävä ei siten kuulu Finanssivalvonnan ydintehtäviin. Käytännössä säännösehdoitus on kuitenkin kirjoitettu siten, että ellei Finanssivalvonta saa ”sovittua” mitään tahoa vertailusivuston ylläpitäjäksi, jää ylläpitotehtävän hoitaminen Finanssivalvonnan vastuulle. Tällaista lainsäädäntöratkaisua ei voida pitää kohtuullisena, etenkin kun uuden järjestelmän luomisesta ja ylläpidosta aiheutuvat resurssitarpeet ja kustannusvaikutukset on esitysluonnoksessa jätetty lähes huomiotta.

Vertailusivuston ylläpitotehtävä soveltuisi luonteensa puolesta parhaiten Vakuutus- ja rahoitusneuvonta FINElle. FINE:n asema finanssialan neuvontatoimistona ja kokemus pankki- ja vakuutus tuotteiden vertailumateriaalin laatimisesta puoltaisivat FINEä ylläpitäjänä.

Vertailusivuston ylläpidosta aiheutuvien kustannusten veloittamista ja määrää koskeva säännösehdoitus on epäselvä. Kohdassa taloudelliset vaikutukset (4.1.1 ja 4.2) todetaan toimialan osalta ylimalkaisesti, että kustannuksia aiheutuu ”vertailusivuston kustannusten kattamisen avustamisesta”. Finanssivalvonnan kustannusten osalta todetaan, että ”jos Finanssivalvonta joutuu ylläpitämään vertailusivustoa itse, voi Finanssivalvonta tarvita resurssien lisäystä”. Mitään arviota todellisista kustannus- ja resurssivaikutuksista ei esitetä. Epäselväksi jää myös se, mitä on tarkoitettu säännösehdoituksessa niillä ”kohtuullisilla kustannuksilla”, jotka ylläpitäjä voisi veloittaa palveluntarjoajilta, ja mitä seuraisi esimerkiksi siitä, jos palveluntarjoaja kiistäisi nämä kustannukset.

Finanssivalvonnan valvontavelvollisuudet

Valvontaviranomaiset. Direktiivin johdanto-osan 51 kohdassa todetaan, että jäsenvaltioiden olisi voitava nimetä useampia toimivaltaisia

viranomaisia vastaamaan direktiivissä säädettyjen laaja-alaisen velvoitteiden täytäntöönpanosta. Jäsenvaltiot voisivat esimerkiksi joidenkin säännösten osalta nimetä kuluttajansuojan täytäntöönpanosta vastaavia toimivaltaisia viranomaisia, kun taas toisten säännösten osalta ne voisivat päättää nimetä vakavaraisuutta valvovia viranomaisia.

Esityksessä tulisi kuvata ja eritellä yksityiskohtaisemmin valvontaviranomaisen ja toimivaltaisten viranomaisten vastuut ja tehtävät. Luonnoksessa ei perustella riittävästi esimerkiksi ratkaisua, jonka mukaan

luottolaitoslaissa esitetään maksutilidirektiivin mukaiseksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi yksinomaan Finanssivalvontaa (2. lakiehdotuksen 50 i §). Maksupalvelulaissa (4. lakiehdotuksen 83 §) säädetään osin samojen toimintojen valvontaviranomaisiksi sekä Finanssivalvonta (valvottaviensa osalta) että kuluttaja-asiamies (silloin, kun on maksupalvelun käyttäjä on kuluttaja).

Esimerkiksi perusmaksutilistä perittävien maksujen kohtuullisuuden (1. lakiehdotuksen 6 a § 3 mom) valvonta toteutuisi Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan luontevimmin Kilpailu- ja kuluttajaviraston tehtävänä lausuntomenettelyä käyttäen (Kilpailu- ja kuluttajavirasto pyytäisi asiassa lausunnon Finanssivalvonnalta). Tätä näkemystä puoltavat Kilpailu- ja kuluttajavirastoa koskeva nykyinen lainsäädäntö, virastolle kuuluva tutkimus- ja selvitystoiminta, direktiivin kohtuullisten maksujen määrittämiselle asettamat edellytykset (kuten kansallisten tulotasojen huomioon ottaminen), sekä toisaalta Finanssivalvonnan rooli luottolaitosten vakavaraisuuden valvojana.

Finanssivalvonta muutoksenhakuelimenä. Direktiivin 16 artiklan 7 kohdassa veloitetaan perusmaksutilihakemuksen hylännyt luottolaitos ilmoittamaan kuluttajalle hakemuksen hylkäämisestä ja hylkäämisperusteista tietyin edellytyksin. Hakemuksen hylänneen luottolaitoksen on direktiivin mukaan "annettava kuluttajalle neuvoja menettelystä, jolla tämä voi tehdä valituksen hylkäämispäätöksestä, ja kuluttajan oikeudesta ottaa yhteyttä asianomaiseen toimivaltaiseen viranomaiseen ja nimettyyn vaihtoehtoiseen riitojenratkaisuelimeen sekä annettava asianmukaiset yhteystiedot". Vastaavasti direktiivin 19 artiklan 5 kohdassa todetaan, että "Irtisanomisilmoituksessa on annettava neuvoja menettelystä, jolla tämä voi tehdä valituksen mahdollisesta irtisanomisesta, ja kuluttajan oikeudesta ottaa yhteyttä toimivaltaiseen viranomaiseen ja nimettyyn vaihtoehtoiseen riitojenratkaisuelimeen sekä annettava asianmukaiset yhteystiedot".

Esitysluonnoksen tekstistä (1. lakiehdotuksen 15 luku 6 §:n 3 momentti ja 6 b §:n 3 momentti) saa nyt sen käsityksen, että asiakas voisi valittaa perusmaksutilihakemuksen hylkäämisestä tai perusmaksutilin irtisanomisesta palveluntarjoajan lisäksi Finanssivalvonalle. Esitysluonnoksen teksti ei Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan vastaa direktiiviä. Esitysluonnosta tulisikin muuttaa, koska Finanssivalvonta ei ole valitusviranomainen vaan valvova viranomainen. Palveluntarjoajan asiakas voi luonnollisesti olla yhteydessä toimivaltaiseen valvontaviranomaiseen ja tällöin viranomaisen harkitsee, mihin valvonnallisiin toimenpiteisiin asiakkaan yhteydenotto mahdollisesti antaa aihetta. Valitus

perusmaksutilihakemuksen hylkäämisestä tai tilin irtisanomisesta tulisi kuitenkin ensi vaiheessa saattaa palveluntarjoajan uudelleen arvioitavaksi, ja jos palveluntarjoaja kieltäytyy muuttamasta ratkaisuaan, voi asiakas saattaa ratkaisun lainmukaisuuden esimerkiksi vaihtoehtoisen riidanratkaisuelimen arvioitavaksi.

Lopuksi

Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan esitysluonnoksen yksityiskohtaiset perustelut ovat monelta osin niukat eivätkä ne tarjoa riittävästi pohjaa

uusien säädösten yhdenmukaiselle soveltamiselle ja valvonnalle. Esimerkiksi tilinsiirtoa koskevat säännökset edellyttävät palveluntarjoajien välistä yhteistoimintaa, ja yksiselitteiset käytännöt ovat ehdottoman tärkeitä. Sen vuoksi Finanssivalvonta katsoo, että luonnosta hallituksen esitykseksi olisi tarkoituksenmukaista jatkokäsitellä asiaan liittyvien viranomaisten ja toimialan edustajien kanssa.

FINANSSIVALVONTA

Jarmo Parkkonen
osastopäällikkö

Pasi Orava
markkinavalvoja